

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	4012000021
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4012000021.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia, týkajúceho sa občana Slovenskej republiky E. G. , t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu Sonnberg, Sonnberg 1, 2020 Hollabrunn, Rakúska republika, prerokoval na neverejnom zasadnutí v Bratislave 27. februára 2013 odvolanie odsúdeného E. G. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. novembra 2012, sp. zn. 1Ntc 8/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného E. G. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 29. novembra 2012, sp. zn. 1Ntc 8/2012, podľa § 15 ods. 1 a § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí) rozhodol o uznaní a vykonaní na území Slovenskej republiky rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 46Hv 6/09v, z 27. mája 2009, právoplatného 27. mája 2009, ktorým bol občan Slovenskej republiky E. G. uznaný vinným na tom skutkovom základe, že

I. ako spolupáchateľ vo vedomej a úmyselnej spolupráci s H. H. dňa 12. januára 2009 v obci Alland

A. násilím proti osobám a hrozbou bezprostredného ohrozenia zdravia a života (§ 89) dolu uvedeným osobám odňali, alebo si vynútili cudzie hnutelné veci s úmyslom sa ich privlastnením neoprávnene obohatiť, konkrétne

1/ osobe Y. C. odňali hotovosť 4 332,95 €, ako aj peňaženku, cigarety, zapaľovače, jedny dioptrické okuliare, sladkosti, ďalekohľad a žiarovky, a to tak že v maskáčoch a zamaskovaní kuklami vnikli do jeho čerpacej stanice, H. ho ostriekal slzotvorným sprejom, obaja mu udelili údery obuškom a baseballovou palicou, chytili ho, pritísli ho k zemi a spúťali lepiacou páskou, H. mu s výzvou vydať kľúče od trezoru, ako aj všetky peniaze priložil približne 30 centimetrov dlhý útočný nôž k hrdlu a obaja

zhrabli lup,

2/ osobe C. O. odňali peňaženku s hotovosťou už nezistiteľnej výšky, a to tak že mu udelili úderov obuškom,

pričom sa lúpeže zakaždým dopustili za použitia zbrane,

B. od dolu uvedených osôb si násilím konkrétne udelením úderov obuškom, vynútili konanie respektíve strpenie konania, konkrétne sa jednalo o prenechanie ich mobilných telefónov a kľúčov, a to v prípade osôb 1/ Y. C. a 2/ C. O.,

C. poškodili alebo zničili cudzie veci, konkrétne

1/ elektrický systém spracovania dát patriaci osobe Y. C., a to vytrhnutím káblov a rozbitím klávesnice,

2/ mobilný telefón osoby C. O., a to rozmlátením obuškom,

D. osobe Y. C. spôsobili škodu tým, že mu trvale odňali cudziu hnutelnú vec, bez toho aby si túto vec privlastnili, a to tým že vynútený telefón podľa bodu I.B.1/ počas úniku zahodili.

II. E. G. dňa 12. januára 2009 v obci Gaaden tým, že po zadržaní ohadzoval okolo seba rukami a použil silné obranné pohyby voči policajtovi U. P.

1/ sa násilím pokúsil zabrániť štátnemu zamestnancovi vykonať úradný úkon, konkrétne zatknutie,

2/ menovanému, ktorý utrpel viacnásobné odreniny na kolene, úmyselne ublížil na zdraví, pričom čin spáchal na štátnom zamestnancovi pri výkone jeho povinností.

Týmto konaním sa E. G. dopustil v bode I.A.1/ a 2/ zločinu ťažkej lúpeže podľa § 142, § 143 druhý prípad rakúskeho trestného zákonníka, v bode I.B.1/ a 2/ prečinu nátlaku podľa § 105 ods. 1 rakúskeho trestného zákonníka, v bode I.C. prečinu poškodenia veci podľa § 125 rakúskeho trestného zákonníka, v bode I.D. prečinu trvalého odňatia veci podľa § 135 ods. 1 rakúskeho trestného zákonníka. v bode II.1/ prečinu pokusu o odpor proti štátnej moci podľa § 15, § 269 ods. 1 tretí prípad rakúskeho trestného zákonníka a v bode II.2/ prečinu ťažkého ublíženia na zdraví podľa § 83 ods. 1, § 84 ods. 2 číslo 4 rakúskeho trestného zákonníka.

Za to bol odsúdený podľa § 28 ods. 1 rakúskeho trestného zákonníka a § 143 rakúskeho trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. krajský súd odsúdeného E. G. pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Dňa 17. decembra 2012 bolo Krajskému súdu v Nitre doručené písomné podanie odsúdeného E. G., ktoré v zmysle § 62 ods. 1 Tr. por. treba posudzovať ako odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu v Nitre. Uviedol v ňom, že nesúhlasí s výkonom trestu na Slovensku, nakoľko má už väčšinu trestu odsedenú a nakoľko je prvotrestaný, má veľkú šancu na „predčasné prepustenie“, ktoré by malo byť 12. septembra 2013. Už si tam zvykol a nevidí žiaden dôvod, prečo by mal odísť, najmä keď má vedomosť, aké pomery vládnu v slovenských väzniciach, a teda by si len pohoršil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí), príslušnému súdu v zákonnej lehote (§ 309 ods. 1 Tr. por.). Zároveň zistil, že odvolanie odsúdeného E. G. nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že na Krajský súd v Nitre bolo 6. júla 2012 doručené v zmysle § 12 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí podanie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky obsahujúce, okrem iného, osvedčenie Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky z 30. mája 2012 uvedené v čl. 5 Rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len Rámcové rozhodnutie), o vydaní rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 46Hv 6/09v, z 27. mája 2009, právoplatného 27. mája 2009, citovaný rozsudok a zápisnicu zo 16. februára 2012 v trestnej veci slovenského štátneho občana E. G., na ďalšie konanie o prevzatí výkonu rozhodnutia.

Vyššie zmieneným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 46Hv 6/09v, z 27. mája 2009 bol Jozef Dinga uznaný vinným v bode I.A.1/ a 2/ zo zločinu ťažkej lúpeže podľa § 142, § 143 druhý prípad rakúskeho trestného zákonníka, v bode I.B.1/ a 2/ z prečinu nátlaku podľa § 105 ods. 1 rakúskeho trestného zákonníka, v bode I.C. z prečinu poškodenia veci podľa § 125 rakúskeho trestného zákonníka, v bode I.D. z prečinu trvalého odňatia veci podľa § 135 ods. 1 rakúskeho trestného zákonníka. v bode II.1/ z prečinu pokusu o odpor proti štátnej moci podľa § 15, § 269 ods. 1 tretí prípad rakúskeho trestného zákonníka a v bode II.2/ z prečinu ťažkého ublíženia na zdraví podľa § 83 ods. 1, § 84 ods. 2 číslo 4 rakúskeho trestného zákonníka, pričom bol za to odsúdený podľa § 28 ods. 1 rakúskeho trestného zákonníka a § 143 rakúskeho trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Zo zápisnice spísanej s odsúdeným E. G. 16. februára 2012 v Ústave na výkon trestu Sonnberg vyplýva, že tento sa vyslovil proti výkonu predmetného rozhodnutia v Slovenskej republike, nakoľko v Rakúsku má lepšie podmienky výkonu trestu a tiež má v Rakúsku zamestnanie, ktoré by nechcel stratiť.

V zmysle § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 tohto zákona neustanovujú inak, a ak

a/ odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky,

b/ odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky, alebo

c/ odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky, alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

V zmysle § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia podľa článku 5 rámcového rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Ako vyplýva z osvedčenia Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky z 30. mája 2012 (č.l. 6 zadná strana), z jeho časti h/ bod 2/, zločin ťažkej lúpeže (skutok uvedený v bode I.A.1/ a 2/ rozhodnutia) podľa § 142, § 143 druhý prípad rakúskeho trestného zákonníka bol označený v osvedčení

ako organizovaná alebo ozbrojená krádež alebo lúpež. V danom prípade bola teda splnená podmienka uvedená v § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí (tento trestný čin patrí do kategórie trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, konkrétne § 4 ods. 3 písm. r/ zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí).

Nesprávne však postupoval Krajský súd v Nitre (vecne a miestne príslušný v zmysle § 12 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí), keď podmienku uvedenú v § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí vztiahol aj na ostatné trestné činy, za ktoré bol E. G. odsúdený. Z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí vyplýva, že súd neskúma podmienku obojstrannej trestnosti len v prípade toho konkrétneho trestného činu, ktorý je označený v osvedčení. Avšak v prípade trestných činov v osvedčení neuvedených je potrebné skúmať, či je podmienka obojstrannej trestnosti v zmysle § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí splnená.

V danom prípade však toto pochybenie krajského súdu nemalo podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, nakoľko najvyšší súd zistil, že v prípade ostatných trestných činov, ktoré bol E. G. rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 46Hv 6/09v, z 27. mája 2009 uznaný vinným, bola splnená podmienka obojstrannej trestnosti a tieto sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Rozhodnutie Krajského súdu pre trestné veci Viedeň mohlo byť predmetom konania o uznaní, keďže boli súčasne splnené aj podmienky predpokladané v § 4 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí (vyššie citované).

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetného rozhodnutia zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Nitre, pričom námestník krajského prokurátora vo svojom vyjadrení uviedol, že k uznaniu rozhodnutia zaujíma kladné stanovisko.

Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia, uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona (odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod 2 písm. a/, písm. b/ Rámcového rozhodnutia, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje a/ členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije, b/ členskému štátu, do ktorého bude odsúdená osoba vyhostená po prepustení z výkonu trestu na základe príkazu na vyhostenie zahrnutého do rozsudku alebo justičného alebo správneho rozhodnutia, alebo akéhokoľvek iného opatrenia nadväzujúceho na rozsudok.

Z hľadiska citovaného ustanovenia Rámcového rozhodnutia sú potom irelevantné námietky obvineného, uvedené v jeho odvolaní, keďže v jeho prípade je minimálne splnená podmienka uvedená v písmene b/ článku 6 Rámcového rozhodnutia, a to rozhodnutie Bundespolizeidirektion Wiener Neustadt z 19. októbra 2009, sp. zn. 1-1015614/FrB/09 (č.l. 4), na základe ktorého by bol odsúdený E. G. po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vyhostený z Rakúskej republiky do Slovenskej republiky.

Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetného rozhodnutia rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a akceptoval výrok o vine, a to tak že subsumoval konanie odsúdeného podľa príslušných ustanovení Trestného zákona Slovenskej republiky a fakticky uznal výrok o treste tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil prezenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Krajský súd nepochybil ani v prípade, keď odsúdeného E. G. v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. S jeho závermi sa najvyšší súd stotožňuje a na ne odkazuje (str. 5 rozhodnutia krajského súdu).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní odsúdeného E. G. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, pričom mal na zreteli aj ustanovenie § 29 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.